

Optimizam i pesimizam

Optimistički ili pesimistički stav može imati svoju neurobiološku osnovu. Poremećaji raspoloženja primjerice depresija, ima kao čest simptom pesimističko razmišljanje uz stav o svojoj nemoći, nesposobnosti rješavanja problema. Nasuprot tome, hipomanost i maničnost karakterizirana je pretjeranim optimizmom koji nije osnovan na činjenicama.

Upravo ovo je problem - te osobe nisu u realitetu sa svojim stavovima, te ih ima smisla pokušati vratiti u realitet. No depresivni često ne reagiraju na dobronamjerna upozorenja okoline, već utonu u još dublju depresiju, dok oni pretjerano optimistični smatraju da nemaju problema, već i dalje misle da će i dalje sve biti dobro. Dok ih realitet ne sustigne - recimo ako su ulagači, prije ili kasnije - čeka ih korekcija na burzi.

Osoba koja ima iskustvo, češće je konzervativna, a sa time i sklonija opreznijim stavovima. Ukupno okruženje u kojem se živi također može dirigirati razinu optimizma - imamo optimistične i pesimistične nacije. Razina duhovnosti, odnosno religioznosti također može povećati optimizam u kriznim periodima (glad, pošasti). Počesto je problem negdje drugdje nego što nam se na prvi način čini - kao u ovom vicu:

- Idu pesimist i optimist tunelom. Pesimist kaže: - "Sve je crno oko nas, nigdje izlaza". Optimist odgovori: - "Nije tako, eno svjetla na kraju tunela". Na to se javi realist: - "Nismo sami, tunel ima svoj kraj, no bolje da ga što prije nađemo jer to svjetlo - to je vlak koji ide prema nama!"

Sam stav počesto nije važan. Važno je djelovanje. Naš optimističan stav neće riješiti problem, ukoliko je ovaj širi. Primjerice, ako je je problem "globalno zatopljenje" da li onaj koji nas upozorava da trebamo promijeniti dosadašnje optimističko konzumerističko rasipanje - pesimist ili prorok?